

Politikai, társadalmi, közgazdasági, közművelődési és szépirodalmi lap.

Az E. M. K. E. brassó-, kis- és nagy-küküllőmegyei választmányának hivatalos közlönye.

A brassói és erzsébetvárosi kir. törvényszékek s ezekhez tartozó brassói, fogarasi, hosszufalusi és zernesti, dicső-szentmártoni, erzsébetvárosi, hosszú-aszói, kőhalmi, medgyesi, nagy-sinkai, segesvári és szent-ágothai kir. járásbírók hivatalos hirdetője.

MÉGJELENIK HETENKINT HÁROMSZOR: KEDDEN, CSÜTÖRTÖKÖN és SZOMBATON.

SZERKESZTŐSÉG:

Brassó, Csergepiacz 148 sz., I. emelet, hol a szerkesztő naponként 4—5 óra között található.

Nagy-Küküllőmegyét érdeklő közlemények Horváth László társzerkesztőhöz Segesvárra, Kis-Küküllőmegyét érdeklő közlemények Gyöngyössi István társzerkesztőhöz Dicső-Szent-Mártonba küldendők.

Kéziratok vissza nem adatnak.

KIADÓ-HIVATAL:

Alexi könyvnyomdája, Színház-utca 95. szám, hova az előfizetési és hirdetési díjak bérmentve küldendők.

Hirdetések és Nyílt-tér előre fizetendő.

ELŐFIZETÉSI ÁR

helyben házhöz hordva vagy vidékre postán küldve: Egész évre 7 frt, félévre 3 frt 50 kr., negyedévre 1 frt 80 kr. Külföldre egész évre 20 frank.

HIRDETÉSEK DÍJA:

4 hasábos gármond-sor vagy annak helye 5 kr. (1—10 sor 50 kr.) Nagyobb és többszöri hirdetéseknek kedvezmény. Minden egyes hirdetmény után még külön 30 kr. bélyeg-díj fizetendő. Nyílttér közlemény sora 10 kr.

HIRDETÉSEK FELVÉTELNEK:

Brassóban a kiadóhivatalban. Budapest: Lang Lipót, Haasenstein és Vogler (Jaulus), Dukes és Mezei, Goldberger A., Eckstein Bernát; Bécsben: Daube G. L. és társa, Haasenstein é. Vogler (Otto Maasz), Schalek Henrik, Oppelik Alajos, Dukes M.; Berlinben: Rudolf Mosse; Frankfurtban: Daube G. L. és társa hirdetési irodájában.

Előfizetési felhívás.

A „Brassó” VI-ik évfolyama megindult, programunkat az új évfolyam első számában részletesen kifejtettük; ez alkalommal tehát csak hivatkozunk az ott mondottakra és azok alapján újból ajánljuk lapunkat a tisztelt közönség szíves figyelmébe és pártfogásába.

Lapunk előfizetési ára:

egész évre 7 frt — kr,

félévre 3 frt 50 kr,

negyedévre 1 frt 80 kr.

Külföldre egész évre 20 frank.

Az előfizetések a lap kiadóhivatalában (Brassó, Színház-utca 95. sz.) eszközölhetők.

A „Brassó” kiadóhivatala.

A brassói magyar kaszinó.

A brassói magyar kaszinó egy negyedszázadnál hosszabb időn át culturmissiót teljesített. Igaz, hogy ez a missio legtöbbszörre csakis a magyar társadalom körére szorítkozott. Legtöbbszörre, mondjuk, mert volt kaszinónk életében oly korszak is, a midőn más nemzetiségűek sem vonakodtak belépni a kaszinóba és annak működésében is részt vettek. Sőt tudják azok a kevesek, a kik emlékeznek reá, hogy a három nemzetiség testvérísülésének emlékeztetés ünnepe is a kaszinóból indult ki. Mindez azonban csak rövid ideig tartott és sokkal törekényebb alakban, hogysem a testvérművelődés társadalmára átalakító hatást gyakorolhatott, avagy arra bár csak maradandó benyomást is tehetett volna.

De hiszen ez nem válik kaszinónk kisebbségének szegényére, mert különösen a hetvenes években elementaris erővel föllépett nemzetiségi viszálykodás más, sokkal erősebb alapokon nyugvó s látszólag gondosabban őrzött intézményeket is elsöpört. A miénket nem söpörte el, sőt — jóllehet kapuit döngette — míg bár csak meg sem gyöngítette, hanem egyszerűen visszaterelte természetes medrébe: a magyar társadalom körébe.

S a kaszinó itt ebben a körben híven teljesítette missióját, a melyet az alapítók reá bízottak. A brassói magyar társadalomnak a szó szoros értelmében központja, a művelt elemek találkozó helye volt. Ugyannyira, hogy ha

valamely idegen látogató jött Brassóba, ki a magyarság irányadó egyéneivel óhajtott érintkezésbe lépni, az első sorban a kaszinót kereste föl, s ott fel is találta azokat. Magyar ember, a kit hivatása vagy sorsa Brassóba vezetett és telepített le, az első nyolcz nap alatt már bizonynyal jelentkezett a felvételre. Ha nem, akkor az Istenben boldogult Szele bácsival gyűlt meg a baja, ki a kaszinó rendőri szelleme volt és semmikép sem tűrte az erők szétforgácsolását.

S tagjait a kaszinó nem kizárólag Brassó városából recrutálta, sőt nem is csupán Brassó-megyéből, mert a szomszédos megyék hazafias szellemű lakossága is tudta, hogy a brassói magyar kaszinó nemcsak társalgó egyesület, a hol lapok olvasása, teke- vagy kártyajátékkal szórakozni lehet, hanem igenis egy kulturális központ, melynek fennállása és virágzása nemzeti szempontból is felette fontos. Ép ebből az okból láttuk sok hazaszerte tisztelt név birtokosát a kaszinó tagjai közt. Ezért látták szükségesnek a Nemes, Mikes, Béli és Kálnoky grófok — más jelesek nem említve — fényes nevük és kimagasló egyéniségük nimbuszával a kaszinó tekintélyét emelni. S volt is tekintélye künn és benn s oly egészséges szervezettel bírt hogy a hetvenes évek elején, nehogy túltengés álljon be működésében, rajt bocsátott ki magából: a ma is szépen virágzó polgári kört.

Minden kérdés, mely a nemzetiségi politikára vonatkozott, mely a helyi magyar társadalmat érdekelte, a kaszinóban lett először szóba hozva, s ha állítjuk, hogy egy a magyarságra nézve fényes győzelemmel végződött képviselői választás szintén ott lett kezdeményezve: a történelmi valóságot mondjuk el.

A testvérművelődés, ha valamely helyi érdekű fontosabb közkérdésben, mint például a megyei és városi választások, stb. a magyarsággal egyetértésre akartak jutni, a kaszinó vezérférfiaihoz fordultak, mert tudták, hogy ezek egyúttal a brassói magyarság vezérei is.

S minő pezsgő, minő eleven élet volt benne. Néha elégtelen, néha sötét, néha hideg helyiségekben is jól éreztük magunkat!

Ma mindez, de másként van! A szép, világos, tágas helyiség csak amúgy kong az ürességtől. Sem új alapszabály, sem megfejtelt választmány nem segített a bajon s nem fog segíteni a tagsági díj fölemelése sem!

Mi lehet ennek az oka? Talán csak nem élte túl magát? Hiszen ezelőtt néhány évvel, a midőn negyedszázados fennállását jubiláltuk, oly hatalmas tölgynék látszott, a melynek egészségtől duzzadó törzse évtizedekre terjedő élettel kecsegtetett! S már ily korán redvessé vált volna? Avagy talán már akkor rága gyökerét a féreg?

Ezelőtt a kaszinói tisztújítások már hetekkel előre mozgalmas életet indítottak: most a tisztújítás küszöbén is csak a közönyös részvétlenséget látni mindenütt.

A kültagok kimaradtak s ezzel a kapocs a szomszéd megyék szellemi központjaival megszakadt.

Mi azt hisszük, hogy ennek a hátrányos változásnak az oka az események logikájában keresendő.

A brassói társadalom jelenleg forrongó állapotban, vagy ha úgy tetszik, átmeneti stádiumban van s hogy a meder, mely csöndes és zajtalan lefolyásra volt számítva, most a forrongó elemeket nem bírja magába felvenni: ez a dolog természetében fekszik.

A helyi magyar társadalom az utolsó évtizedben tanintézetek felállítása, a meglévők kibővítése, hivatali szervezések s más egyéb okok folytán oly nevezetes és tekintélyes elemekkel szaporodott, a kik nemcsak hogy számot tesznek, de e mellett tehetségeik s hivatali állásuknak megfelelő helyzetet követelnek a társadalomban.

És ez nem is lehet másként s helyesen is van így! Egy krystallisatio ez, melynek mikénti lefolyása nem az egyesektől, hanem a természet törvényeitől, a társadalmi elhelyezkedés rendjétől függ. Ennek az elhelyezkedésnek nem ritkán összeütközések s ezeknek mindig bizonyos keserűség a következménye. Az, a ki megszokott helyéről, melyhez az idők folytán állandó jogot vélt elbirtokolhatni, elöketik, duzzog; az, a ki helyébe lép, miután e helyet csak küzdelem árán tudta elnyerni,

A „BRASSÓ” TÁRCZÁJA.

Tóth Kálmán első szerelme.

Irta dr. Boros Gábor.

(Vége.)

Mintha előre érezte volna, hogy kedvesét el fogja veszíteni. „Megálmodtam” szomorúan állítja szembe az álmat a valóval. Álmában rózsás, piros koporsóban pihent a lány, fehér koszorú volt fején s arca ragyogott a boldogságtól. Aztán eljött az ébredés órája, előtte a komor való egész iszonyatosságában: a koszorú valóban ott van, csak hogy ez menyasszonyi koszorú. A költő számára örökre meghalt a menyasszonya lett leánya.

A természetesen gördülő sorokban jellemzetes összeállítását találjuk a képzelem munkájának és a való tényeknek. Nem aknázza ki a költő ezt a gyakran használt gondolatot, mert könnyen unalmassá válhatik vala; csak két versszak az egész, de többet mond benne, mint akárhányan hosszadalmas fejtegetéseikben.

Látnivaló, hogy a vesztességgel elkezdődik a költőre nézve az emlékezés korszaka; a jelen csak fáj, egyedül a múlt édesít.

Az „Első szerelem” ezeket az elmúlt boldog

órákat eleveníti föl, a melyekhez a költő jövőjére nézve még akkor szép reményeket fűzött. Holdvilágos este volt, a mikor találkozott első szerelme tárgyával; megszólítja a lányt, pedig beszélni sem kellett volna, megérthette a lány úgy is, a mit a költő érezt. Hosszasan mentek hallgatva egymás mellett, ám a szerelem hallgatása a legékesebb beszéd. Ha végre mégis szóltak, nagyon köznapi frázisokra nyíltak ajkaik, de szívökből a világ legköltőibb dalát lehetett volna kiolvasni. Késő este lett. A lánynak haza kellett térnie, de az a „jó éjszakát!” feledhetetlen dajkadal volt a költő szívének. Évek teltek el azóta s mégis ez az emlék úgy áll előtte, mintha csak most történt volna, s jóllehet a lány nem maradt a régi, a költő szíve most is érette ég: hiába akarja feledni, megcsillan előtte a világ legszebb szeme s mikor a hold feljő, untalan hallja azt a boldogító „jó éjszakát!”

Kevesebb benne a költőiség, mint az érzelem, erős az érzés, gyöngébb a verselés. Az érzelem igazsága azonban e költeményből is csak oly tagadhatatlanul kiérzik, mint számos más művéből.

Az „Emlékezem rád” szintén a múlt boldogságát ragyogtatja vissza. Ha földérül a piros hajnal mosolygó arcával s e mosoly átragad az egész vidékre: örömtől ragyog a harmat a fán, fűszálon és virágon; mikor a nap délpontját elérte s oly hő su-

garakat áraszt, mint a mily szenvedélyes érzés hatja át a költő szívét, a szellők is kifáradnak, meleg vágyról susognak halkán egymás között s a felhők pere-mét a megtört napsugár ezüst színbe vonja; mikor meg elhanyatlik a nap s éj borul a tájra, mint a hogy szívére nyomkódik a bánat, sötét gyász uralkodik min denfelé, a csöndes, hallgatag éjben csupán a szerelem csillaga ad életjelt magáról fölcillanó fénynyel mindig, mindig csak ő reá emlékezik.

A viszonynak, ha ugyan a rövid együttlétet annak lehet nevezni, már régebb vége volt, de azért a költőt a boldogság emlékezete még most is untalan hozzá vezérli s nem bírja az édes emlékekre borítani a feledés fátyolát.

De az első szerelemre még nagyon is végzetes sors volt mérve. Ezt a sorsot, ezt a szomorú történetet mondja el költőnk „Sápadt asszony . . .” kezdetű költeményében. A forrón szerető költő azt hitte, az a lány bizonyára viszonzni fogja szerelmét. Meny nyire csalódott. Hanem akkor még nem sejtette, hogy az a lány „kicsit hiú”. A lány hiúságának egykor hízelt, hogy őt költőnek lantja dicsőíti s volt lelke hozzá, hogy a költő szerelmével visszaéljen. Férjhez ment olyanhoz, a ki mellett jólétben élheti napjait, minden gondtól menten. De a szép piros lánykából mi lett? Sápadt asszony. Arcán a mosolygás nem

szintén duzzog. S mindezeknek a testület vallja kárát, mert mindkettő bántódva érzi magát s elfordul tőle.

Előre is óvakodunk, nehogy személyes célzást lásson valaki a mondottakban, mert mi nem gáncsolni akarunk, hanem a helyzet signaturáját adjuk s utalunk a társadalmi törvényre, a mely a kaszinónak beléletében is érvényesül.

Ez a megmásíthatlan törvény utalja az egyeseket az őket megillető helyre s ha ezek már be vannak töltve, kikerülhetlen küzdelem származik, s ez mindaddig tart, a míg a jelzettük elhelyezkedési processus véget ér. De erre jelenben még nincs kilátás, az elhelyezkedés még nincs befejezve s azért nem fog meglepő lenni, ha a küszöbön álló kaszinói tisztújításoknál az elhelyezkedés újabb jelenségeivel fogunk találkozni.

De a nagymérvű forrongásban is, mely helyi társadalmunkon uralkodik, a vizsgáló szem láthat már egyes fix pontokat, a melyek körül a jegyezésedés történni fog.

Hogy e pontok egyike a magyar kaszinó lesz, s hogy ez a dícseljes multtal bíró egyet megtisztulva és megerősödve fog a forradalomból kikerülni, azt társadalmunk geniusa által biztosítva hisszük.

Belföld.

Brassó, jan. 3. A nap kimagasló eseménye, mely előreláthatólag hosszú időre foglalkoztatni fogja úgy a sajtót, mint a közvéleményt, a miniszterelnök újévi beszédje, melylyel a régi szokás szerint nála tisztelgő szabadelvű párt szónokának, Huszár Károly bárónak beszédjére válaszolt. A beszéd messze felül emelkedik a conventionalis újévi udvariassági nyilatkozatokon s minden tekintetben esemény jelentőségével bír, mely hivatva van a helyzetet tisztázni és hisszük, hogy e célját el is fogja érni, s e nagy jelentősége ama teljes őszinteség- és nyíltságban rejlik, melylyel a kormány feje e beszédében közéletünk minden kérdésére kiterjeszkedik, melylyel az ellenzék illúsiót kíméletlenül összetöri.

Tisza Kálmán marad, a szabadelvű párt marad, mert a nemzet akarja; marad már csak azért is, mert hazafisága parancsolja, hogy ne juttassa érvényre amaz alkotmányos államra nézve legveszélyesebb elvet, hogy a kisebbség terrorismusa megdöntheti a többséget, megghiúsíthatja törekvéseinek megvalósulását.

A miniszterelnöknél való tisztelgés után a szabadelvű párt a ház elnökét kereste föl testületileg, kit Falk Miksa üdvözölt a párt nevében. E beszéd s Péchy Tamás válasza is nagyrészt az ellenzék viselt dolgaival foglalkoztak, s a ház ősz elnökének szavai minden szelidségök mellett is kemény ítéletet mondanak az ellenzék botrányhajhászainak magaviseletéről. Egy elégtételt nyújtanak az ellenzéknek az 1890-iki újévi nap beszédei, azok főtárgyát az ő viselkedésének bírálása képezte, ő adta hozzá a főtárgyat, de sok becsületet nem vallott vele.

A nagy horderejű beszédek rövid kivonatát az alábbiakban adjuk:

Báró Huszár, üdvözölve pártja nevében a miniszterelnököt, visszatekint a mult év eseményeire s ezek között első sorban megemlékezik a nemzet büsz-

ke reményének, Rudolf trónörökös haláláról s a nemzet nagyjairól, kik között a halál a mult évben is dús aratást tartott. Utal a szomorú eseményekkel szemben az örvendetes külügyi helyzetre, nevezetesen arra, hogy a szilárdul fennálló hármass szövetség által a külbéke hosszú időre biztosítottnak látszik, a mi belügyeink rendezése, fejlesztetése érdekében oly fölötté fontos. Az e téren a mult évben történt nagy haladás jellemzésére utal a pénzügyi viszonyok rendezésére, az egyensúly helyreállítására az államháztartásban, továbbá a horvát testvérekkel való békés viszony helyreállítására.

Ezek után áttér a mult évi sajnós parlamentáris eseményekre s kifejezi a párt tántoríthatlan bizodalmit a miniszterelnök iránt, kinek a multban s jelenben tanúsított haznfiságában látja az a boldogabb jövő egyetlen biztos zálogát; s midőn őt pártja legodaadóbb támogatásáról biztosítja, kéri: tartson ki azon állásban, melyet nálánál jobban más nem tölthet be. —

A miniszterelnök válaszában reflektál első sorban a király családját ért súlyos csapásra, melyben vigasztalónk csak a hit lehet, s utal a király magasztos példájára, mely útmutatónk legyen a sors viszontagságai közepette, a kötelesség hűséges teljesítése, mindenek daczára. (Éljen a király!)

Áttérve a külügyi helyzetre, constátálja az előtte szóló által ez irányban mondottakat, s azon reményét fejezi ki, hogy a béke, melyre Európa minden nemzetének annyira szüksége van, különösen pedig nekünk, kikre oly nagy munka vár még, előreláthatólag hosszabb időre biztosítottnak tekinthető.

Az államháztartásban beállott egyensúlyt illetőleg kifejti, hogy azért az érdem első sorban a nemzetet illeti, s érzi a felelősség súlyát, hogy azt, mit oly súlyos áldozatok árán sikerült végre elérni, a jövő számára is biztosítani, fentartani kell.

Sok a tenni való, sok reform vár megvalósulásra, de a haladás pénzbe kerül, drága, s a reformtervek megvalósításában is mértéket kellene tartani, hogy az egyszer elért államháztartási egyensúlyt ne zavarjuk meg újra.

Ezután utal a mult év parlamentarizmus eseményeire, utal a támadásokra s aljas gyanúsításokra, melyek az ő személye ellen irányoztattak; hogy mindezeknek semmi eredménye nem volt, abban a nemzet politikai józanságának s igazságosságának látja bizonyítékát, de köszönetet mond pártjának is, mely oly hiven kitartott mellette e szomorú harcban.

Nemzetünk felvirágzásának legfontosabb zálogát hazánk alkotmányos szervezetében látja, mely a szabadság s a haladás alapfeltétele; az alkotmányosságot látná alapjában megtámadva, ha a kisebbség terrorismusának engedve, a parlament többségének támogatása daczára elhagyná helyét; ő kötelességének tartja helyén megállni, ha Isten erőt s egészséget ad neki, míg a korona s többség bizodalmit bírja, míg azok mondják, hogy kötelessége kitartani. (Hosszan tartó, lelkes éljenzés).

Nagy jelentőségű volt még a miniszterelnöknek a Kossuth nevével s honosságával üztött visszaélésekre való utalása s amaz egész határozott kijelentése, hogy semmi szándéka ama törvényt ezen incidensből egy novellával kiegészíteni vagy módosítani.

Beszédje e részének legfontosabb passusa az, melyben kérdi, ha vajjon megegyeztethető-e egy nemzet méltóságával, hogy egy ember érdekében, bármennyire

legyen is az a nemzet pietásának tárgya, ki megtagadja mindannak jogosultságát, mit e nemzet képviselte 22 év óta alkotott, ki a korona jogosultságát is negálja, amaz általa teljesen ignorált törvényhozó testület külön törvényt hozzon, az általa el nem ismert korona azt szentesitse?

A beszéd, melylyel bizonyára lesz még alkalmunk foglalkozni, reméljük a „Kossuth-kérdést” végleg elintézte, mert bár nem hisszük, hogy felszínre ne hozná újra, sorsát ezzel elintéztnek gondoljuk.

Mely magyar ne viseltetnék kegyelettel a sajtószabadság, a jobbágság megszüntetése s oly sok más nagy eszme megtestesítője, a nagy száműzött iránt? — de mely hazafi akarná a nagy önkéntes száműzött iránti kegyeletnek alárendelni a magyar nemzet, Szent István koronájának méltóságát? — Az ország köszönettel tartozik Tisza Kálmánnak férfias nyíltságáért s bátorságáért, melylyel e kérdést tisztázta.

Ez becses újévi ajándék!

Külföld.

A brazilai kormányváltozás után nyomban mutatkozott a déli román államokban bizonyos izgatottság és hajlam hasonló törekvésekre, főleg Portugáliában és Spanyolországban. Most mégis nem ott, hanem Olaszországban történt meg az első örült kísérlet. A mint Rómából távirják, az újévi fogadás után, hol a király a legbékésebb nyilatkozatokkal örvendeztette meg a nála tisztelgő képviselőket, egy ismeretlen egyén égő kanócczal ellátott szelenczét dobott a királyi palota kapuja elé. Egy csendőr felvette a szelenczét és eloltotta a kanócot. A szelenczében valami folyadék volt, melynek természetét majd csak a vegyelemzés fogja kideríteni. A merénylőt, ki azonnal futásnak eredt, sikerült ugyan elfogni, de vallomásra még nem bírhatták.

Pétervárról is szállingóztak olyan hírek, mint-ha a csár ellen újabb merénylet történt, nevezetesen, hogy megmérgezték volna; sőt az orosz panszlávok már a balti tartományok németjei ellen fordították a hír élet. Fölvetették t. i. azt a kérdést: „Kinek volna leginkább érdekében a csár halála? — A keleti tartományok németjeinek. — Kinek használhatna egy esetleges orosz kormányváltozás legtöbbet? — A németeknek s a balti tartományok németjeinek”. — A legújabb tudósítások szerint azonban nem történt mérgezés, hanem a csár, ki nem rég influenzában szenvedett, egyszerűen visszaesett régi bajába. Ehhez járult még a fölötti ijedelme, hogy gatsinai palotájában egyszerre elaludt az elektromos világítás. Az utóbbi esetben az az érdekes, hogy maga a csár volt az oka, a mennyiben rádől az elektromos vezetékek gombjára. A hírek kezdettől fogva nem ölthettek volna oly regényes alakot, ha a csár nem parancsolta volna meg a legnagyobb titoktartást.

Kis-küküllőmegyei krónika.

(Halálozás. — Új szolgabírák. — Ideiglenes főorvos.)

Dr. Felszeghy János, Kis-Küküllővármegye 19 éven át volt lelkiismeretes, köztisztelő- és szeretetben állott főorvosa, mult évi december 29-én este 6 órakor 49 éves korában, Dieső-Szentmártonban, alig néhány napi szenvedés után, szerettei s az egész vármegye fájdalmára, megszűnt élni. Hült tetemei az egész vármegye közönségének és tisztviselői karának

egyéb bensejéből jövő sóhajnál, — arczáról eltűntek a rózsák, sápadt, tört alakjának egyetlen kincse a szép szemek, a melyekből azonban immár nem a költő régi mennyországa tündöklök, hanem a fájdalom egész pokla sötétlik bennük. Pedig férje jószágos szelidségével, a gyöngédség ki nem fogyó gondosságával őrzi még a napsugár hevétől, a szellő lengésétől is. Óh, de mit ér mindez? A női szívnek nem elég a nyugalom, éltet neki csak a szerelem adhat. Szánakozva szól a költő a szenvedő asszonyról, a kire nézve üresek a fényes termek, a világ zajának közepette is elhagyottnak érzi magát, csak hallgatja fájó szívének dobogását s megrezzen a költő szemrehányó szavaitól. Napjai lassan, unalmasan folynak, ólomlábbon járnak az órák, aggasztó a jövő. Mert ugyan mit várhat még? A halál messze van, a szabadulás óhajának nincsen helye, hiszen a férj oly jó, oly szelid! Méltó bünhődés e nyomorú élet, végzi szavait költőnk; a sápadt asszony saját fejére vonta az átkot, hiúsága elkábította s most híjával van a boldogságnak. Igaz, a költőt is boldogtalanná tette, de neki megvan legalább az az elégtétele, hogy elpanaszolhatja bánatát, holott a csalfa lányból lett sápadt asszonynak titkolnia kell fájdalmait.

A költő lelke ime sokkal jobb, hogysem átkozni tudná azt, a ki elvette tőle az örömek napját. Csak szenved, önmagát emésztve. Nem. Félreismerhetetlen a költő imént érintett soraiban a gúnynak egy szikrája, a melylyel úgy hitte, könnyebbít magán, pedig e könnyebbülés alatt kétségtelenül csak még erősebben sajgott a szíve.

S ezzel ki is van merítve az első ciklus költészete. Mindazáltal itt találjuk helyén valónak „A sápadt asszony” . . . című költemény fölemlítését, a mely hihetőleg legutolsó oly alkotása költőnknek, a hol a szó a szerelemnek jutott. Bármennyi kint okozott is az a nő neki, bár reménye nem lehetett többé, hogy őt viszont szeresse: mégis jól esett neki az a sejtélem, hogy olykor talán reá is gondol az a nő. Csakhogy még e sejtélmélet sem élvezhette sokáig. A „sápadt asszony”, a ki költővé tette, a kit a lázas vágyó ajak dalokkal üdvözölt . . . elköltözött, a „vad rózsza” meghalt, a „búzavirág-szemű kis lányt” ravatalra tették. Itt adózik utoljára a költő első szerelme emlékének. Lejártak az évek, súlyos nehéz, csapásokat kellett elviselnie, elnémul ajkán a dal, sőt ez az egy sem egyéb, mint a nagy rázkódás okozta vi-szhang keble mélyéből, a hová az olyan

mélységesen el volt temetve. Ő hozzá szólott az első dal, legyen övé az utolsó is.

Ezek a keresetlen, megható sorok önkéntelenül csalják ki szemeinkből a könnyet; ezeket olvasva, könnyen beleképzjük magunkat a költő szomorú helyzetébe, a mikor legdrágább kincsünkötől kell elszakadnunk, a mikor keresnünk sem lehet több vigasztalást. Mind egyesül itt az a szép tulajdon, a mely Tóth Kálmán lyráját becsessé teszi. Páratlan közvetlenséggel olvad össze az egykori boldogság a jelen fájdalomával, a kipattanó érzés a kebel ajkat némitó szenvedésével.

Ime ebből állott a rövid viszony, az első szerelem, a mely annyi gyönyört ígért, tovább folyt csalódással az életben és vesztességgel a halálban.

Hanem a költő szívét sokkal gyöngébb anyagból alkotta a természet, hogysem ellentállhatott volna a szív további kísértéseinek.

Még három ízben kellett szerelemre gyulnia, ugyanannyiszor csalódnia s átélnie a lemondás keserű napjait.

A végzet arra szánta, hogy szeressen és szenvedjen.

részvétele mellett a ref. egyházi szertartás szerint a háznál tartott rövid és meghatározott ima után Harangláb községében levő családi sírboltba helyezték el örök nyugalomra december 31-én délelőtt 10 órakor. Legyen álma csendes, ki rövid életét a szenvedő emberiségért oly odaadó buzgalommal áldozta fel. Nyugodjék csendesen!

Gróf Bethlen Gábor főispán a Kis-Küküllővármegyében közelebről megválasztott szolgabírákat törvényadta jogánál fogva következőleg osztotta be: Kabós Ferenczet a dicső-szentmártoni, Horváth Ákost a hosszuaszozi, Felszegi Sándort a radnóthi és Rozsnyai Istvánt az erzsébetvárosi járásba.

Kis-Küküllővármegye alispánja a hirtelen elhalt megyei főorvos helyébe az orvosi teendőket ideiglenesen végzésével távirati úton Antalfi Manó erzsébetvárosi járási orvost bízta meg.

Tisztújítás Fogaras vármegyében.

Fogaras vármegye tisztújító közgyűlését f. évi december hó 23-án Horváth Mihály főispán úr ő méltósága elnöke alatt tartotta meg.

Délelőtt 10 órakor szép számban jelentek meg a vármegye közönségének bizottsági tagjai, nemzeti-ségi különbség nélkül, s a midőn főispánunk a gyűlésteremben megjelent, szünni nem akaró éljenzessel fogadtatott; s az ülés folyamán is, majd minden ténykedése fölött az éljenzések sűrű egymásutánjai hangzottak.

A tárgysorozat legelső pontja, az összes vármegyei tisztviselők választás útján való betöltése volt. Ez alkalommal Gremoiu Dániel alispán a saját és a tisztikar nevében, állásáról leköszön, mit a gyűlés több tagjai, úgy a főispán is, eddigi munkásságuk elismerése mellett elfogad.

A kandidáló bizottságba első sorban megválasztottak: Dán Gyula, Stanciu Vazul és dr. Miku András bizottsági tagok.

A főispán által kinevezettek: Simon Jenő, Zankó Emil, Kőnczei Gyula.

Ennek megtörténte után a kijelölő bizottság, a főispán írodai helyiségébe vonult; később — miután a kijelölések megtörténtek — Horváth Mihály főispán tudatja a vármegye bizottsági tagjaival, hogy a kandidáló bizottság, a tisztviselői állásokra következőképen jelölt:

Az alispáni állásra Gremoiu Dánielt, főjegyzővé: Turcu Jánost, árvaszéki elnökké: Nagy Sándort, tiszti ügyészé: Kapocsányi Mórt, főpénztárnokká: Négrea Gergelyt, I-ső aljegyzővé: Pópa Rádu Áront, II-ik aljegyzővé: Benedek Arthurt, árvaszéki ülnöki állásokra: Flórea Jánost és Hersényi Bálintot, árvaszéki jegyzői állásra: Csató Mihályt, pénztári ellenőrré: ifj. Schreiber Ferenczet.

A kültisztviselőkre nézve: fogarasi főszolgabírói állásra: Hersényi Imrét; árpási főszolgabírói állásra: Metián Áldéát; törcsvári főszolgabírói állásra: Popenes Jakabot; sárkányi főszolgabírói állásra: Belle Sándort.

Szolgabírói állásokra: Rusz Károly, Molnár Albert, Borosnyai Béla és Neksa István lettek mint első kijelölve.

Minden név felolvasásakor a közgyűlés egyhangulag lelkes éljenzés mellett azt elfogadta; kiket a főispán azonnal, mint egyhangulag megválasztottakat ki is jelentett.

A törvény által a főispánra ruházott jognál fogva kinevezettek élethossziglani állomásokba: Vármegyei főorvossá: dr. Popp István, számvevőnek: Klossz Adolf, árvaszéki nyilvántartóvá: Böhm Lajos. Járási orvosokká: a fogaras-árpási járásokba: dr. Szabó György, a sárkány-törcsvári járásba: Czintea Miklós.

Törvényben gyökerező jogánál fogva kinevezte a főispán a következő tiszteletbeli tisztviselőket: tiszteletbeli főjegyzőkké: dr. Metián Jánost, ifjabb Horváth Mihályt és dr. Fehérvári Adolfot. Tiszteletbeli főszolgabíróvá: Mezei Viktort, és tiszteletbeli aljegyzővé: Gráma Jánost. Tiszteletbeli megyei főorvossá: dr. Szabó Györgyöt, és tiszteletbeli megyei orvossá: dr. Comsia Sofront.

A megválasztott, kinevezett, és tiszteletbeli tisztviselők, letétén a törvényben előírt hivatalos esküt, a főispán a tisztviselők megválasztása fölött örömet kifejezve, igen szép, lelkes beszédet tartott hozzájuk, mire a tisztviselők nevében a vármegye alispánja megköszönve a bizalmat, azok helyeiket elfoglalták.

Ezek után következett a különböző bizottsági tagok megválasztása, mi szintén a legszebb egyetértéssel történt meg.

Főispánunk tapintatos eljárását minden nemzeti-ségbeli bizottsági tag méltánylása, s a közgyűlés folyama alatt is a bizottsági tagok részéről tett helyeslések és elismerő nyilatkozatok követték. A közgyűlés 1 óra után lelkes éljenzések között véget ért.

Iskola Alapítvány - Kolozsvári Központi Egyetemi Könyvtár © Fundația pentru Școală - BCU Cluj-Napoca.

Irodalom.

Igaz ugyan, hogy a körülmények miatt csak most jut alkalmunk az alábbi, főképp a karácsonyi könyvpiaçra szánt művek bemutatására, de mi abban a kedvező helyzetben vagyunk, hogy a fölsorolandó termékek nincsenek időhöz kötve, állandó becsüek s így, azt hisszük, szolgálatot teszünk az által, ha a Lampel (Wodianer F. és fiai) kiadó-czég, cs. és kir. udvari könyvkereskedés (Andrássy-út 21. sz.) e kiadványaira ismételtlen föl hívjuk a figyelmet.

Egész rakás szebbnél-szebb könyv van itt a kicsinyek s a felnőttek gyermekei számára.

Először is azokat említjük föl, a melyekkel a kiadó azt a czélt akarta elérni, hogy jutányos áruk-nál fogva bárki megszerezhesse. Nem kellenek ide forintok, csak krajczárok és mégis oly füzeteket nyújthatunk gyermekeinknek, a melyekben a hasznos az élvezetessel igen szép harmoniában egyesül. Értjük a „Jó gyermekek mulatsága” közös cím alá foglalt 20 kros füzeteket, szám szerint hetet, a melyekben az állatvilág különböző egyedei vannak ismertetve, színes képek után apróbb-nagyobb versikékben. — Ezek közül négy úgy van szerkesztve, hogy egyúttal az abc. megtanulására is szolgál, a többi három pedig az így elsajátított alapelemek értékesítésére való. Mindegyikben számos színezett kép van, a melyek maradandólag vésődnek a kicsinyek emlékezetébe. A versikék ügyesek, olykor csattanósak, magyar zamatúak (pl. Magyar gyerek, az vagyok én), sőt olykor népiesek is (Láncz, láncz, eszterláncz); tartalmuk majd az állatképek megértésére czéloz, majd játékdalok, imák, találós mesék, leírások stb. — Az olcsósághoz mérten fölötté csinos, tetszetős kiállításúak.

Három kötetet tesznek az úgynevezett „elszakíthatatlan képeskönyvek”, a melyek rendkívül vastag papírra nyomták, díszes, kemény táblával, még díszesebb nagy képekkel. „Utazás a világ körül”, „Vadász képek” és „Állatszeliidők” e három kötetnek címe, a melyek szétnyitható alakban, tanulságos és élvezetes módon ismertetik meg az egyes világrészeket (a melyek közül kimaradt az ötödik), a világ különböző részein dívas vadász-eljárásokat, az állatok szelidítésének különböző módjait. Fényes kiállítás, élénk és hű színezés, egy-egy sornyi magyarázat teszi becsessé ez 1 frt. 20 kr.-os, valóban elszakíthatatlan műveket.

Egy másik műnek a címe: „Mindenféle állatképek Jóravaló apró népnek”. Leutmann Henrik gyönyörűen színezett képeihez ír itt apró verseket Radó Antal. Megérzik ugyan olykor-olykor, hogy a képek-hez kellett alkalmazni a verseket, de azért a versek nagyobb része sikerült, kedves, dallamos, magyaros és valamennyi könnyen felfogható a gyermeki kedélyre nézve. A díszesen kiállított, nagy negyedrét-alakú, kemény papírosra nyomott mű ára 1 frt. 20 kr.

300 Esopus-mese, az ifjuság számára áldogozta dr. Boros Gábor, 114 képpel. E mű immár második kiadásban jelenik meg néhány színezett s nagyobb fekete nyomású, de mindenkor tiszta képpel. Kigyóör-utánzatu táblája az ezüst címfelirattal, a gazdag, mondhatnók pazar díszítéssel ritkítja párját. Tartalmát az öreg Aisopos módjában írt s angol eredetiből szabadon, magyaros nyelven, könnyed modorban átdolgozott mesék teszik. Az angol közmondások, tanulságok mindenütt magyarokkal helyettesítvők. A ritka ízléssel, nagy, világos betűkkel nyomott mű ára, 2 frt., aránylag nagyon olcsó.

Az előbbihez hasonló fényes kiállítású mű „A munka öröme és dicsősége”, ifjaink számára a nagy Mantegazza (Paolo) után írta dr. Kerékgyártó Elek. Az ifjuság számára való, de a nagy életben értékesíthető józan eszmék, életrevaló elvek kincstára e mű a következő fejezetekben: A munka a természet törvénye, A munka egészséges, A munka nemény, A munka gyönyöre és költészete, A munka nem büszkesége és dicsősége, Munka és gazdagság, Hogyan dolgozzunk, Kitartás a munkában, A jelen, A jövő, Magasztos jellem, hősiesség, bátorság, A koldusok és ingyenélők. Oly mű ez, a melyet haszonnal forgathat nemcsak az ifjuság, hanem bármikicsoda is. Nem szolgál fordítás, hanem oly önálló átdolgozás, a melynek magyaros nyelve, folyamatos stílusa igen sokat nyert az átdolgozónak ama dicséretreméltó gondolata által, hogy az eredetinek példait a magyar nemzet történelméből (Mátyás, Nagy Lajos, II. Rákóczy Ferencz, Zrínyi Miklós), az irodalomból (Kazinczy, Bajza, Petőfi), államférfiak sorából (Széchenyi, Deák), művészek közül (Lendvay, Szerdahelyi) s más hasonló példákkal egészítette ki s így a művet ifjuságunk szelleméhez még közelebb hozta. — A nagybecsű mű ára 2 frt. 40 kr.

APRÓ HIREK.

Lapunk számára január elején kimerítő távirat érkezett a miniszterelnöknél történt újévi tiszteletgészről. Ezen távirat azonban a sürgönyökét széthordó szolgágytelensége folytán, csak ma jutott kezeinkhez. Intézkedtünk, hogy hasonló gondatlanság többé ne történhessék. A táviratot a maga terjedelmében ma már nem közöljük; de utaljuk erre nézve a tisztelt olvasó közönséget „Belföld” című rovatunkra.

Püspöki ezimadományozás. A király dr. Frankóni Vilmos nagyváradi lat. szert. székeskáptalani kanonokot, az Üdvöztől nevezett székszárdi címzetes apátot és a Magyar Tudományos Akadémia alelnökét, arbei címzetes püspökké kinevezte.

Elöljáró a kultuszminiszteriumban. A király

a vallás- és közoktatásügyi magyar miniszter előterjesztésére Apt Kamill osztálytanácsost miniszteri tanácsossá kinevezte s Szalay Imre és dr. Klamarik János osztálytanácsosoknak a miniszteri tanácsosi címet és jelleget díjmentesen adományozta.

Haláleset. Májer Gergely nyugalmazott kir. járásbíró mult hó 30-án 68 éves korában Fogarason meghalt. Nyugodjék békében!

Fililrestély. A helybeli magyar protestáns nőegylet a legközelebbi szerdán, folyó hó 8-án tartja az új évben legelső fililrestélyét. A háziasszonyok Papp Ferenczné és Nagy Ferenczné lesznek. Műsor: Szaval Kövér N. ur és zongorán négykézre játszanak a Bauer nővérek; továbbá, mint örömmel értesülünk, a háziasszonyoknak sikerült megnyerni ez estélyen való közreműködésre Nagy Jakab tilinkóművész urat is, ki mint ilyen, európai hírnévnek örvend.

Ivóvízünk oly hideg — hőmérséklete csak 5° C — hogy annak ivása határozottan ártalmas az egészségre. A jelen influenzás időben e körülményre felhívjuk a városi tanács figyelmét és sürgős intézkedést kérünk. Talán jobban be kellene burkolni a kútnak szalmával, vagy pedig más módon lehet e bajon segíteni.

Influenza mindenütt. Nemcsak minálunk uralkodik és terjed az influenza, de jóformán egész Európában. Budapest és Bécsben igen nagymértékben lép fel. A fővárosban különösen a három színház művészei és művésznői szenvednek benne, minek következtében a színház igazgatóságok a repertoireokkal meglehetősen megvanak akadva és a műsorváltozások napirenden vannak.

Pozsonyban Frigyes főherczeg influenzában erősen megbetegedett, de a betegség jó irányú lefolyást vett.

Bukarestben a helyőrség 1587 katonája kapta meg az influenzát, de civil körökben is igen sok beegedési eset fordult elő.

Sophiában is egyszerre szaporodnak az influenzások. Párisban sem akar szünni a baj. Legújabbban az orvosok sinlődnék benne. Pasteur annyira beteg, hogy nem tudott többet mondani e szavakkal: „Semmit sem tudok, de éppenséggel semmit sem. Nem foglalkozhatom e betegséggel. Ragad ez mindenkire. Én is beteg vagyok, segédeim is azok.”

Eden-színház Budapest. A fővárosban leégett német színház helyett már is újat akarnak létesíteni. Odry Lehel, a budapesti kir. opera tagja, egy hosszabb cikkben, melyet egész terjedelmében helyszűke miatt nem közölhetünk, propagandát akar csinálni egy Budapesti létesítendő magyar szellemű, nemzeti irányú Eden-színház eszméjének. E színház ne legyen orpheum, de másrészt ne is legyen concurrense a főváros komoly irányu színházainak. A színi irodalom és zene-irodalom újabb termékei, a szavaló-és ének-művészet, a táncz és látványosság fogják egymást benne felváltani. „Egységes látványosság lesz az egészben véve és látványosság lesz az részleteiben.” Hogy fővárosunknak, mely világvárossá akar fejlődni, ily nagyszabású, fényes szórakozási helyre előbb-utóbb szüksége lesz, az bizonyos s mindenestre kívánatos, hogy e vállalat ne idegenek által létesíttessék s üzleti haszna ne vándoroljon külföldre. Ezen szempontból üdvözljük e kezdeményezést és sikert kívánunk neki.

Közgazdaság.

A brassói kereskedelmi- és iparkamara ülés c 1889 decz. 30-án.

Az ülés első tárgyát a feletti vélemény nyilvánítása képezte, vajjon a borkereskedésről alkalmazandó volna-e a súlymérték bevezetése. A kamara szakférfiak véleménye alapján oda nyilatkozott, hogy ezen újítást nem pártolja.

Csikmegye alispáni hivatalának tudomására hoztatnak azon iparágak, melyekre nézve a nem helyben lakó iparosok a megye négy heti vásárjának látogatásától eltiltandók volnának.

Ezek után egy bizottság küldetett ki, melynek feladata oda hatni, hogy a kamara területén lévő és az 1881. évi 44. t.-cikk biztosította állami kedvezményben részesülő gyárak a f. évi aradi kiállításra részt vegyenek.

Az osztrák-magyar export egyesület fölszólította a kamarát, hogy Magyarországnak az 1892-iki északamerikai világkiállításra való hivatalos képviseltetése ügyében illetékes helyen petitionáljon; a kamara ez ügyben nem hajlandó lépéseket tenni, mert kerülete a transatlantikus államokkal semmiféle kereskedelmi összeköttetésben nem áll.

Határozattá vált továbbá egy a kamara külön osztályát képező ideiglenes informatio-hivatal felállítása, melynek feladata vám-, áru-, pénz- stb. kérdésekben, valamint külföldi kereskedők hitelképességére nézve felvilágosításokat adni, nemkülönben ipartermékeink kelendőségét előmozdítani. A kivitel részleteivel az elnökség bizatik meg.

Lootz F. J. helybeli kereskedő beadványa alapján elhatároztatik, hogy a kamara a cs. és kir. szab. Duna-gőzhajózási társulatnak a Gagarin-féle vállalat-

tal szembeu igen magas tariffái, valamint a származási bizonyítványok bélyegmentességi ügyében a kereskedelmi miniszteriumhoz fölterjesztést tesz. Az említett beadványban foglalt utalás kisiparosaink precár helyzetére egyuttal arra indítja a kamarát, hogy az illető városi hatóságokhoz felszólítást intézzen, melyben a kisipar termékeinek jobb kelendőségét célzó orgonisationalis teendők azoknak figyelmébe ajánlatnak.

(Vége következik.)

Hetivásár. A szép s száraz időjárás következtében a tegnapi hetivásár ismét közepesen jó volt úgy a kereslet, mint hozatal tekintetében.

A gabonapiacson az árak következőkép alakultak: Buza 6—6.20 frt, rozs 4.20—4.50 frt, zab 2.50—2.70 frt, árpa 4—4.50 frt, kukorica 3.50—3.60 frt, lencse 8.50—10 frt, paszuly 3.50—3.80 frt, asszuszilva 3.50—3.80 frt hektoliterenként.

A baromfivásár árai a következők voltak: Csirke páronként 60—70 kr, liba darabja 1.80—2— frt,

réceze darabja 80—90 kr, pulyka darabja — Tojás 4 drb. 10 kr.

A húsarak a lefolyt héten következőkép alakultak: Sertéshus 44 kr, marhahus 36—40 kr, borjúhús 36—38 kr, zsír 70 kr, faggyu 18 kr, olvasztott faggyu 32 kr.

Brassói piaci árak.

— Az első erdélyi bank jelentése. —

Brassó, 1890. január hó 4-én.

Román papírpénz à 20 frank	9.24 vétel	9.26 eladás
ezüstpénz à 20	9.20	9.22
Napoleon d'or (aranypénz)	9.30	9.32
Török lira	10.55	10.60
Arany	5.52	5.54
Orosz papírrubel	120.—	122.—

Társzerkesztők:

Nagy-Küküllőmegye részéről: Horváth László (Segevár.)

Kis-Küküllőm. részéről: Gyöngyössi István (D.-Szt.-Márton.)

Felelős szerkesztő: Kis-Tétényi Walther Béla.

Laptulajdonos: Harmath Lajos.

Kiadó: Alexi könyvnyomdája.

A KÖPECZI BARNÁ-SZÉN

főraktára

az első erdélyi bank közraktárában van, szemben a pályaudvar raktárával.

Elárusítási ár 100 klgként 43 kr; 50 klg.-nál kevesebb nem adatik el.

(2) 2—5

MAGYAR MERCUR

HITELES SORSOLASI TUDOSITO

osztrák-magyar és külföldi sorsjegyekről, kisorsolando állam- és magánkötelezvényekről, vasuti, gőzhajózási és ipar-részvények és elsőbbségi kötvényekről, záloglevelekről stb.

SAKIRAT BANK-, PÉNZ-, BIZTOSITÁSI ÉS VASUTI ÜGYEKRŐL.

Előfizetési ár egész évre 2 frt.

Kiadó és tulajdonos LÖRY Jenő.

BUDAPEST.

Hatvani-utca 17. szám.

BUDAPEST.

A nagyméltóságú m. kir. belügyminiszterium által 1888. évi 80,753./III.b.) szám alatt és a nagym. m. kir. vallás- és közoktatásügyi miniszterium által 1889. évi 244. eln. sz. alatt, mint a magyar államban forgalomban lévő és kisorsolás alá eső értékpapírok húzásainak eredményéről kellő tájékoztatást nyújtó sorsolási lap, az összes közhatóságok figyelmébe ajánlva.

XIII. évfolyam.

Előfizetési felhívás!

XIII. évfolyam.

A „MAGYAR MERCUR”

január 1-én tizenharmadik évfolyamába lépett.

Ha valaki figyelemmel kísérte azt a fokozatos és czéltudatos haladást, melyet lapunk tizenkét év alatt megtett, nem tagadhatja meg tőlünk elismerését; azt az elismerést, melyet a lankadatlan szorgalom, becsületes munka, tiszta szándék és önzetlen törekvés kiérdemelnek, és melyet nagyméltóságú m. kir. belügyminiszter ur 1888. évi 80.753./III. b. szám alatt és a nagym. m. kir. vallás- és közoktatásügyi miniszterium 1889. évi 244. eln. sz. alatt kelt rendeletei is kifejeznek.

E miniszteri elismeréseket már jóval előbb megelőzte a nagy közönség elismerése, mert általában el van ismerve az, hogy a Magyar Mercur a legpontosabban megjelenő, legmegbízhatóbb és leghitelesebb sorsolási lap, és hogy magasan fölülte áll minden hasonló vállalatnak. A mult év óta lapunk alakja jelentékenyen megnagyobbodott, a beosztása czélserűen megváltozott és a mi a földolgozó, lapunk már egy év óta rotációs gépen nyomtatik, mint csak a legnagyobb napilapok, miből az a megbecsülhetetlen előny jut előfizetőinkre, hogy ez által lehetővé van téve az, hogy lapunk néhány órával a mindenkor huzások után már készen mehet a szélrózsa minden irányába, a mint tényleg lapunk egy-két nappal mindig előbb jelenik meg, mint bármely sorsolási lap az országban.

A jövőre vonatkozólag, úgy mint eddig, ezentul is csak az lesz a főtörekvésünk, hogy azon az ösvényen haladjunk tovább, melyen eddig is haladtunk. Törekedni fogunk, hogy mindig többet és többet, jobbat és jobbat nyújtsunk olvasóinknak.

A sorsolásokra, mint eddig is, kiváló gondot fordítunk és a számok revideálásának oly rendszerét léptettük életbe, hogy a sajtóhibák majdnem ki vannak zárva, de ha elvétve mégis csuszna be egy hiba lapunkba, azt a következő számban már helyreigazítjuk. A mindenkor sorsolások mellett közöljük mindig a hátralékosok, vagyis régebben kihuzott, de még fel nem vett kötvények jegyzékét is.

Ily módon, a ki lapunkat tartja, meg van óva attól, hogy károsodjék az által, hogy ha asorsolásokat nem nézte meg annak idején. Azonban ha bármi okból mégis kétségben volna valamelyik előfizetőnk az iránt, hogy sorsjegye vagy kötvénye nem-e sorsoltatott már régebben ki, annak egy egyszerű levelező-lapon való megkeresésre bármikor a legkészségesebben és ingyen adunk felvilágosítást a szerkesztői üzenetekben és általában előfizetőink sorsjegyeinek és kötvényeinek revizióját ingyen és a legnagyobb készséggel eszközöljük.

A lap szövegének összeállításában az eddig követett rendszert fogjuk tovább fejleszteni és ököletesbiteni. Munkatársaink számát, kik közül már a mult évben is találkoztak olvasóink Enyedy Lukács, Fenyvessy Adolf, Mudrony Soma stb. stb. neveivel, új esztendőttől kezdve újabb elismert szakérőkkel szaporítjuk, kik már is kötelező ígéretet tettek, hogy gyakrabban fogják dolgozataikkal lapunkat megkeresni.

A biztosítás, közlekedés és minden egyéb közgazdasági, főleg pénzügyi kérdés úgy mint eddig, ezentul is gondosan összeállított külön rovatban tárgyalatik. Minden közleményünkben különös sulyt fektetünk arra, hogy a kérdés, melyet felvettünk, tisztán mindenki által érthetően és jó magyarsággal legyen megírva. Mi mindenkor mellőzni fogjuk az akadémikus fejtegetéseket és csakis a gyakorlati értékű közleményekre helyezzük a fősulyt.

A magyarosodásra is különös sulyt fektetünk. Eddigél el volt árasztva az ország német, főleg osztrák sorsolási lapokkal, melyeket tizenkét éves fáradhatlan munkával sikerült nagyjából kiszoritanunk. Fájdalom azonban, még mindig roppant nagy számban járnak hazánkba a külföldi német sorsolási lapok, melyeknek folytonos törekvése oda irányul, hogy a magyar értékek iránt rossz véleményt keltsenek. Sok tekintetben ez is oka annak, hogy államadóssági kötvényeinek jobbára a külföldön vannak, és mi a külföldnek kamatozunk óriási mértékben. Pedig mily óriási nemzetgazdasági hátrány hárul ebből hazánkra.

Különös sulyt fektetünk a szerkesztői üzenetekre, mely rovatban hasznos utbaigazításokat adunk a közönségnek mindenféle pénzügyi és általános üzleti vagy gazdasági természetű kérdésre. Bármely szakmánkba vágó kérdésekre itt készséggel és díjmentesen adunk felvilágosítást.

Különös figyelemmel fogjuk tárgyalni a vidéki pénzügyi kérdéseket is, mint a melyek a nemzeti vagyon igen tekintélyes részét képezik.

A jelentékeny gyarapodás dacára, melyen lapunk átment, előfizetési ára marad a régi. Budapestén házhoz hordva vagy vidékre postán küldve, egész évre 2 forint.

Oly csekély ár ez, melynél kevesebért márlehetetlen megbízható lapot nyújtani, a mint hogy azok a sorsolási közlönyök, melyeket még olcsóbb árakon kínálnak, nem egyebek haszontalan papírszeleteknél, melyekre hibás és megbízhatatlan számok vannak nyomtatva.

Uj előfizetőinknek január 1-jéig díjmentesen küldjük a lapot.

A MAGYAR MERCUR szerkesztősége és kiadóhivatala.

(Budapest Hatvani-utca 17. szám.)

(1) 2—3